

Књига пророка Данила – број сто седамдесет седам

Запечаћење 144.000: увиди из Данилове визије и пророчке симболике

Jeff Pippenger

2024-04-07

Данило је у десетом поглављу био дотакнут три пута; први и последњи пут од стране Гаврила, а средњи додир био је од Христа. Управо је при том средњем додиру Данило најоштрије осетио своју поквареност, јер средњи међаш истине представља побуну. Михаило је био тај који је дотакао Данила други пут, јер је Он сишао на крају двадесет и једног дана.

На крају три и по симболична дана, током којих два сведока из једанаесте главе Откривења леже мртва на улици, глас васкрсава та два сведока. То је глас арханђела који васкрсава. Силазак Михаила у десетој глави Данила, двадесет другог дана, подудара се са васкрсењем два сведока 2023. године. Док су два сведока лежала мртва на улици, Језекиљу су биле показане њихове расејане кости и био је упитан да ли мисли да те мртве суве кости у долини могу васкрснути, а све што је Језекиљ одговорио било је: „Господе, ти знаш.“

Тада је Језекиљу било речено да пророкује костима, што је и учинио; и када је то учинио, оне су се саставиле, али још увек нису биле живе. Језекиљево прво пророштво било је сабирање костију, али било је потребно друго пророштво да би кости васкрсле као војска. Друго Језекиљево пророштво било је пророштво трећег тешко, представљено четирима ветровима који су оживели кости. Први Адам био је створен савршен, али је потом сагрешио и пренео смрт на све своје потомство. Васкрсење Језекилевих мртвих костију упоредиво је са стварањем Адама у његовој савршености, јер је Адам најпре био саздан, а потом је Господ удахнуо у њега дах живота.

То не значи да два сведока примају прослављена тела када буду враћени у живот, јер се то не збива све до другог доласка; него њихово васкрсење одговара Даниловој визији узрочне визије „тага“¹, када бивају преображени у обличје које тада посматрају. Ред по ред, процес запечаћења веома је пажљиво изложен пророчким сведочанством.

У једанаестом поглављу Откривења, „после три дана и по дух живота од Бога уђе“ у два сведока, „и они“ тада „стадоше на ноге своје; и страх велики попаде на оне који их гледаху“, а потом се зачуо „глас велики с неба, који им говораше: Изађите овамо. И узиђоше на небо у облаку; и непријатељи њихови гледаху их.“

Најпре је Дух ушао у њих, затим су стали на своје ноге, а када су стали, страх је обузео њихове непријатеље који су се претходно радовали њиховој смрти. Потом их глас позива да узиђу, и њихови непријатељи сведоче том догађају. Код Језекиља, они се најпре препознају као расејани и мртви у долини, затим се објављује пророштво које их сабира, а потом друго

пророштво чини да устану као силна војска. Код Данила, он најпре види велико виђење које производи раздвајање двеју класа, а затим га се дотиче три пута.

Када је први пут био дотакнут, није имао снаге, био је у дубоком сну, и лице му је било окренуто ка земљи. Сан представља смрт. Ипак је чуо изговорене речи.

Не чудите се овоме; јер долази час у који ће сви који су у гробовима чути глас његов.
Јован 5:28.

Тада је Гаврило оборио Данила на руке и колена, а потом му заповедио да устане, што је он и учинио, иако је дрхтао. Потом је чуо речи Гаврилове, али је остао нем. И Језекиљ је видео виђење Христа, и оно је произвело сличан след догађаја.

И над сводом што беше над њиховим главама беше обличје престола, као по виђењу камена сафира; и на обличју престола беше обличје, по виђењу, као човек одозго на њему. И видех као сјај ћилибара, као изглед огња унаоколо у њему, од изгледа његових бедара навише; и од изгледа његових бедара наниже видех као изглед огња, и беше светлост унаоколо. Као што је изглед дуге што је у облаку у дан кише, такав беше изглед светлости унаоколо. То беше изглед обличја славе Господње. И кад то видех, падох ничице, и чух глас једнога који говораше. И рече ми: Сине човечји, стани на ноге своје, и говорићу с тобом. И дух уђе у ме кад ми проговори, и постави ме на ноге моје, те чух онога који ми говораше. Језекиљ 1:26–2:2.

Виђење је и Језекиља и Данила понизило до праха, те су били прострти по земљи. У том стању обојица су и даље чули реч Господњу, и обојица су били подигнути на ноге да чују речи које су им биле изговорене, а када су чули те речи, „Дух уђе у“ њих. Сједињење божанског остварује се примањем Речи Божје коју преноси Свети Дух. „Реч“ је оно што преноси божанско у човечанство. Ова истина мора бити препозната да би се разумела озбиљност и значај пророчке историје коју Гаврило излаже Данилу у једанаестом поглављу. Пророчка историја представљена у једанаестом поглављу јесте проводник којим се свето уље преноси мудрим девицама.

Код Језекиља, њему се одмах даје упутство да треба да изнесе поруку лаодикијском адвентизму, премда је Језекиљу од самог почетка стављено до знања да лаодикијски адвентизам неће чути његове речи, јер су дом одметнички. Језекиљево искуство јесте Исаијино искуство у шестом поглављу, и стога, на основу два сведока, када Бог пробуди Данила из сна, који је симбол смрти, Данилу се даје порука за одметнички дом лаодикијског адвентизма, али они неће чути.

Данило потом бива дотакнут по други пут, од самога Христа, који дотиче Данилове усне, као што је био дотакао Исаијине усне жаром са жртвеника. Тада је Данило могао да говори, али је још увек био без снаге, и још увек није имао даха. Према Језекиљу, дах долази са поруком о „четири ветра“, што је било Језекиљево друго пророчанство. Језекиљево пророчанство о четири ветра подудара се са Даниловим трећим дотицајем, јер тада дах улази у кости и оне стају као моћна војска. Управо при Даниловом трећем дотицају он бива укрепљен.

Дана 18. јула 2020. године, Божји народ последњих дана био је расејан и ушао је у време задржавања из приче. Историја запечаћења била је приказана у историји од 22. октобра 1844. до побуне 1863. године. Линија историје која је тамо представљена преклапа се са периодом од 11. септембра 2001. до закона о недељи, али се такође преклапа и са историјом од 18. јула 2020. до закона о недељи. Овај пророчки феномен заснива се на чињеници да симболи имају више од једног значења, и да се значење одређује контекстом у којем се примењују.

Када разматрамо долазак и дело било ког од три анђела, њима управља исти след догађаја. Они долазе у тренутку када се отвара пророштво повезано с њима. То пророштво је устројено на три корака: његов долазак, његово оснажење и затворена врата на његовом крају. Унутар те историје постоје и друге ознаке пута, али три испитне ознаке пута доласка било ког од три анђела јесу: прва ознака пута, где се пророштво отвара. Порука која се отвара бива оснажена кроз потврду, а та потврда и оснажење потом стављају на испит мушкарце и жене те историје. Завршетак те историје производи лакмус-пробу која показује да ли су они који стоје на трећем испиту мудри или луди.

У оквиру историје од 11. септембра 2001. до недељног закона могу се препознати три анђела. Први је дошао 11. септембра 2001, други је дошао 18. јула 2020, а трећи долази при ускоро надолазећем недељном закону (лакмус-тесту). 22. октобар 1844. одговара 11. септембру 2001, а 1856. година одговара 18. јулу 2020, и 1863. година одговара недељном закону. С тим у вези, период од 22. октобра 1844. до 1863. такође одговара периоду од 18. јула 2020. до недељног закона, јер је 18. јул био долазак другог анђела у историји запечаћења. Следећа историја се и даље исправно препознаје једноставно као прекретнице било ког анђела.

Dana 18. jula 2020. godine, bila je opečaćena jedna istina koja je trebalo da iskuša taj naraštaj. Drugi korak u toj istoriji jeste kada su dva svedoka vaskrsnuta. Tada se oni ispituju u pogledu toga da li će prihvatiti tada otkrivenu svetlost, što se sada odvija. Zatim će se kod nedeljnog zakona (lakmus-testa) otkriti ko jeste, a ko nije mudra devojka. Kada tu istoriju posmatramo jednostavno kao strukturu jednog jedinog anđela, a zatim period od 22. oktobra 1844. pa do pobune 1863. godine preslikamo preko istorije od 18. jula 2020. do nedeljnog zakona, nalazimo da je 1849. godine sestra Vajt utvrdila da je Gospod ponovo ispružio svoju ruku da sabere ostatak svoga naroda.

Од 22. октобра 1844. до 1849. године, Божји народ био је расејан. Године 1850. израдили су другу од две Авакумове табле. У јануару 1851. оглашавали су нову карту у Review. Божји народ био је расејан, и трећи анђеол је дошао са светлошћу. Тада је Бог почео да их поново сабира, а потом им је пружио визуелни приказ поруке коју је требало да објављују, као што је учинио 1842. године. Светлост која је дошла 22. октобра 1844. била је умножење знања, и она је, под Његовим вођством, наставила да се развија, а 1856. године уведен је врхунац те светлости. Та светлост односила се на „седам времена“, што је била прва светлост коју је Вилијам Милер препознао, и која је била представљена као једно од пророштава које се испунило 22. октобра 1844. године.

Светлост „седам времена“, 1856. године, била је како завршна светлост умножавања знања датог Милеру, веснику првог анђела, тако и завршна светлост трећег анђела која је била дата 22. октобра 1844. године. Одбацивање те светлости 1856. године било је како одбацивање умножавања знања које је било отпечаћено 1798. године, тако и умножавања знања које је било отпечаћено 22. октобра 1844. године; и она је била одбачена од оних који су се тада и тамо пренели из искуства Филадельфије у искуство Лаодикије. Побуна 1863. године била је трећи, и лакмусни, тест, који је био показан помоћу кривотворене карте која је уклонила светлост „седам времена“.

Прво разочарање од 19. априла 1844. године Бог је навео на филаделфијски покрет првог анђела тако што је Својом руком покрио грешку у неким од рачуна на пионирској карти из 1843. године. Прво разочарање од 18. јула 2020. године људи су навели на лаодикијски покрет трећег анђела тиме што су занемарили да је 22. октобра 1844. године Христос подигао Своју руку к небу и заклео се да времена више неће бити. Дана 18. јула 2020. године била је отпечаћена порука која је требало да испита овај нараштај девица. Као и 1850. године, Господ је 2023. године по други пут пружио Своју руку да сабере заједно мртве кости Језекиљеве, које су лежале мртве на улици још од 18. јула 2020. године. До 1851. године појавило се ново визуелно представљање поруке које је било испуњење пророчанства из друге главе Авакума, чиме се показује да ће после 2023. године Господ имати нов живи стег који ће подићи, а који је предсказан Авакумовим двома плочама.

Авакумове две плоче биле су предобличене двома плочама Десет заповести, а такође и двома таласним хлебовима на празник Педесетнице. Сто четрдесет и четири хиљаде поистовећују се као принос првина, и они су они у Малахији који представљају принос „као у старе дане, као у пређашње године“. Они се уздижу као таласни принос који ће сав свет видети.

Буђење сто четрдесет и четири хиљаде започиње сабирањем, а то сабирање остварује се Речју Божјом; јер се мртве кости Језекиљеве сабирају слушањем Речи Божје, док су још мртве. Језекиљ представља људско оруђе које објављује поруку што сабира кости, када Господ по други пут пружа Своју руку да сабере Свој остатак. Исаија, Јеремија, Данило, Јован и Језекиљ сви указују на људски чинилац који преноси божанску поруку мртвим сувим костима.

Када се кости сакупе, Господ открива умножење знања које се отпечаћује непосредно пре затварања времена милости, а то знање представљено је „оним делом Даниловог пророчанства који се односи на последње дане“. У Језекиљевом другом пророчанству, светлост која се отпечаћује јесте треће тешко, које је порука источног ветра што удахњује живот костима и узрочно чини да оне стану као силна војска. Светлост која се открива Данилу јесте светлост представљена царем севера у једанаестом поглављу. Заједно, Језекиљ и Данило представљају „онај део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане“, што су вести о (источном) ветру и цару (севера).

Али ће га узнемирити вести са истока и са севера; зато ће изаћи с великом јарошћу да затре и сасвим истреби многе. Данило 11:44.

Године 1856. Господ је намеравао да доврши Своје дело запечаћивања Свога народа, али су се они побунили. Порука којом је намеравао да се послужи како би их извео из њиховог лаодикејског стања била су „седам времена“ из Левитске двадесет шест. Када је Господ почео да сабира Свој народ у јулу 2023. године, поново им је изнео поруку о „седам времена“ и, између осталог, показао да је на антитипични Дан помирења требало да затруби јубиларна труба, што је уједно и време када је требало да затруби и седма труба. Јубиларна труба је симбол „седам времена“, а седма труба је треће тешко. Када је Михаило сишао у десетој глави Данила, Данило је представљао оне који задобијају искуство оних који упућују молитву из Левитске двадесет шест, и оне који настоје да разумеју пророчку тајну из друге главе Данила.

Данило представља оне који су сабрани Божјим гласом, а затим стају на своје ноге, ојачани да објављују поруку истока и севера. Они објављују ту поруку све до скорог доношења закона о недељи. Процес подизања те војске веома је подробна пророчка тема, а тренутак када Божанство почиње да се сједињује са човечанством у испуњењу запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде започео је у историји која је представљена у једанаестом стиху једанаесте главе Данила. Историја представљена од првог стиха једанаесте главе Данила до шеснаестог стиха испуњава скривену историју четрдесетог стиха, то јест „онај део Даниловог пророчанства који се односи на последње дане.“

Док почињемо да разматрамо стихове тринаести до петнаести из Данила једанаест, који су се најпре испунили у бици код Панијума 200. године пре Христа, од суштинске је важности да разумемо значај ових стихова. Панијум је трећи од три посредничка рата. Прва битка окончана је победом папства и његове посредничке војске, Сједињених Држава, 1989. године. Следећа битка, представљена стиховима једанаест и дванаест, која се испунила битком код Рафије, цар југа (Русија), поразиће цара севера и његову посредничку војску у Украјини. Трећа битка биће као прва, с тим што ће папство (цар севера) надвладати комунизам (Уједињене нације), посредством своје посредничке војске (Сједињених Држава). Али трећи посреднички рат, који је битка код Панијума, такође ће покренути Трећи светски рат.

Наставићемо ово проучавање у наредном чланку.

„Као што су сложености налик точковима биле под вођством руке испод крила херувима, тако је и сложени ток људских догађаја под божанском управом. Усред раздора и метежа народа, Онај који седи над херувимима и даље управља збивањима на земљи.

„Историја народа који су, један за другим, заузимали своје одређено време и место, несвесно сведочећи о истини чије значење ни сами нису познавали, говори нам. Сваком народу и сваком појединцу данашњице Бог је одредио место у Својем великом плану. Данас се људи и народи мере виском у руци Онога који не греши. Сви својим

сопственим избором одлучују о својој судбини, а Бог све надвладава ради остварења Својих намера.“

„Историја коју је велики ЈА САМ означио у својој Речи, повезујући карик у кариком у пророчком ланцу, од вечности у прошлости до вечности у будућности, казује нам где се данас налазимо у току векова и шта се може очекивати у времену које долази. Све што је пророштво предсказало да ће се збити, до садашњег времена, забележено је на страницама историје, и можемо бити уверени да ће се све што још треба да дође испунити по своме реду.“

„Коначни пад свих земаљских царстава јасно је проречен у речи истине. У пророштву изреченом када је Божја пресуда била објављена над последњим царем Израиља, дата је порука:“

„Овако говори Господ Бог: Скини повез, и скини круну: ... узвиси онога који је низак, а понизи онога који је висок. Преврнућу, преврнућу, преврнућу је, и неће је више бити, док не дође Онај коме по праву припада; и даћу је Њему.“ Језекиљ 21:26, 27.

„Круна уклоњена од Израиља прелазила је редом на царства Вавилона, Мидо-Персије, Грчке и Рима. Бог каже: ‘Неће је више бити, док не дође Онај коме по праву припада; и даћу је Њему.’“

„То време је близу. Данас знаци времена објављују да стојимо на прагу великих и свечаних догађаја. Све у нашем свету је у потресу. Пред нашим очима испуњава се Спаситељево пророштво о догађајима који ће претходити Његовом доласку: „Чућете ратове и гласове о ратовима.... Јер ће устати народ на народ, и царство на царство; и биће глади, и помора, и земљотреса по разним местима.“ Матеј 24:6, 7.

„Садашњост је време од пресудног значаја за све који живе. Владари и државници, људи који заузимају положаје поверења и власти, мислећи људи и жене из свих сталежа, усмеравају своју пажњу на догађаје који се одигравају око нас. Они посматрају напете, немирне односе који постоје међу народима. Запажају силину која обузима сваки земаљски чинилац и увиђају да ће се ускоро догодити нешто велико и одлучујуће — да се свет налази на ивици страховите кризе.

„Анђели сада задржавају ветрове раздора, да не би дували док свет не буде опоменут на своју наступајућу пропаст; али се олуја окупља, спремна да се обруши на земљу; и када Бог буде наложио Својим анђелима да пуне ветрове, настаће такав приказ раздора какав ниједно перо не може описати.

„Библија, и само Библија, даје исправно виђење ових ствари. Овде су откривени велики завршни прикази у историји нашег света, догађаји који већ бацају своје сенке унапред, а звук њиховог приближавања чини да земља дрхти и да људска срца клону од страха.

„„Гле, Господ чини земљу пустом и опустошеном, и преврће је, и расејава становнике њене... Преступише законе, изменише уредбу, раскидоше вечни завет. Зато је проклетство прождрло земљу, и који живе на њој опустеше... Утихну весеље бубњева, преста граја оних који се радују, утихну радост гусала.“ Исаија 24:1–18.

„Авај за тај дан! јер је близу дан Господњи, и доћи ће као погибао од Свемогућега.... Семе иструну под својим грудима, житнице опустеше, амбари се развалише; јер усев увену. Како стење стока! крда говеда су сметена, јер немају паше; да, и стада оваца опустеше.’ ‘Лоза се осуши, и смоква клоне; шипак, и палма, и јабука, сва дрвета пољска, посахнуше: јер радост увену од синова човечијих.’ Јоило 1:15–18, 12.“

„Јао мени у срцу мом; ... не могу да ћутим, јер си чула, душо моја, звук трубе, поклич ратни. Погибао за погибијом оглашава се; јер је сва земља опустошена.“

„Погледах земљу, и гле, беше без обличја и пуста; и небеса, и на њима не беше светлости. Погледах горе, и гле, дрхтаху, и сви се брегови љуљаху. Погледах, и гле, не беше човека, и све птице небеске беху одлетеле. Погледах, и гле, плодно место беше пустиња, и сви његови градови беху разорени.“ Јеремија 4:19, 20, 23–26.

„Авај! јер је тај дан велик, тако да му ниједан није сличан: то је време Јаковљеве невоље; али ће се избавити из ње.“ Јеремија 30:7. Васпитање, 178–181.